

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 4910/2022
06.09.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Бојан Стојановић, адвокат из ..., против туженог Општинска стамбена агенција Врњачка Бања, чији је законски заступник Општинско правобранилаштво Општине Врњачка Бања, ради утврђења постојања радног односа, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2028/22 од 03.08.2022. године, у седници одржаној 06.09.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2028/22 од 03.08.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Краљеву П1 789/20 од 29.09.2021. године, утврђено је да је тужилац засновано радни однос на неодређено време код Општинске стамбене агенције Врњачка Бања почев од 01.10.2020. године и обавезан је тужени да тужиоца врати на рад и распореди га у складу са његовом стручном спремом и радним способностима. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 80.250,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2028/22 од 03.08.2022. године, преиначена је првостепена пресуда тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев да се утврди да је тужилац засновао радни однос на неодређено време код Општинске стамбене агенције Врњачка Бања почев од 01.10.2020. године и обавезе је тужени да тужиоца врати на рад и распореди га у складу са његовом стручном спремом и радним способностима. Ставом другим изреке одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, због погрешно утврђеног чињеничног стања и због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду применом члана 408. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11...18/20), Врховни суд је утврдио да је ревизија тужиоца неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју Врховни суд пази по службеној дужности. Указивање тужиоца на битну повреду одредбе парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП не представља дозвољен ревизијски разлог у смислу члана 407. истог закона.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је дипломирани ... и код туженог је радио на истим пословима по основу више уговора о делу и уговора о привременим и повременим пословима, почев од 19.08.2008. године до 30.09.2020. године, укупно 12 година, с тим што је имао два прекида у раду и то први од јуна 2012. године до фебруара 2013. године и други од јула од 2015. године до октобра 2015. године. Од октобра 2015. године тужилац код туженог био радно ангажован, без прекида, последњих 5 година. Правилником о унутрашњој организацији и систематизацији радних места Дирекције за планирање и изградњу Општине Врњачка Бања ЈП 35-340/15 од 01.04.2015. године систематизовани су послови стручног сарадника за ... који по опису одговарају пословима које је тужилац обављао у спорном периоду

Код овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев тужиоца и утврдио да је тужилац засновао радни однос на неодређено време код туженог почев од 01.10.2020. године, применом чл. 32 ст. 2 Закона о раду, закључивши да уговори о делу, као и уговори о привременим и повременим пословима с обзиром да су закључени противно чл. 199 и чл. 197 Закона о раду, не производе правно дејство, јер је тужилац био ангажован за обављање систематизованих послова код туженог, из делатности туженог, а које је обављао дуже од 120 радних дана, што је у супротности са наведеним одредбама Закона о раду.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев тужиоца, налазећи да се радно ангажовање по основу таквог уговора о делу и уговора о привременим и повременим пословима не може сматрати радним односом, због чега се такав уговор не може конвертовати у уговор о раду на неодређено време, јер по својој природи таквом врстом уговора не заснива се радни однос без обзира на то што тужилац од октобра 2015. године, када је радно ангажован по основу првог од више сукцесивних уговора, није имао прекиде у раду. Стога нема услова за примену фикције постојања радног односа из чл. 32 ст. 2 Закона о раду. Не може се применити ни одредба чл. 37 ст. 6 Закона о раду, јер је тужени Општинска стамбена агенција Врњачка Бања чији је оснивач Општина Врњачка Бања, те се на наведени спорни однос примењују одредбе Закона о запосленима у аутономним покрајинама и јединицама локане самоуправе („Службени гласник Републике Србије“ број 21/16...123/21), којим је чланом 70. став 3. прописано да радни однос на одређено време не може да прерасте у радни однос на неодређено време, изузев приправнику, када положи стручни испит.

По оцени Врховног суда, одлука другостепеног суда заснована је на правилној примени материјалног права.

Чланом 30. ставом 1. Закона о раду („Службени гласник РС“, број 24/05... 75/14), прописано је да се радни однос заснива уговором о раду. Чланом 32. ставом 1. истог закона, прописано је да се уговор о раду закључује пре ступања запосленог на рад, у писаном облику, док је ставом 2. прописано да ако послодавац са запосленим не закључи уговор о раду у складу са ставом 1. овог члана, сматра се да је запослени засновао радни однос на неодређено време даном ступања на рад. Чланом 37. ставом 1. истог закона прописано је да уговор о раду може да се закључи на одређено време, за заснивање радног односа чије је трајање унапред одређено објективним разлозима који су оправдани роком или извршењем одређеног посла или наступањем одређеног догађаја, за време трајања тих потреба, док је ставом 6. прописано да ако је уговор о раду на одређено време закључен супротно одредбама овог закона или ако запослени остане да ради код послодавца најмање пет радних дана по истеку времена за које је уговор закључен, сматра се да је радни однос заснован на неодређено време. Чланом 197. ставом 1. истог закона прописано је да послодавац може за обављање послова који по својој природи да не трају дуже од 120 радних дана у календарској години да закључи уговор о обављању привремених и повремених послова са: 1) незапосленим лицем; 2) запосленим који ради непотпуно радно време – пуног радног времена; 3) корисником старосне пензије, док је ставом 2. истог члана прописано да се уговор из става 1. овог члана закључује у писаном облику.

Чланом 70. став 3. Закона о запосленима у аутономним покрајинама и јединицама локане самоуправе („Службени гласник Републике Србије“ број 21/16...123/21), прописано је да радни однос на одређено време не може да прерасте у радни однос на неодређено време, изузев приправнику, када положи стручни испит.

Наиме, тужилац је код туженог био ангажован на основу више уговора о делу и уговора о привременим и повременим пословима, почев од 19.08.2008. године до 30.09.2020. године, укупно 12 година, с тим што је имао два прекида у раду и то први од јуна 2012. године до фебруара 2013. године и други од јула од 2015. године до октобра 2015. године. Почев од октобра 2015. године тужилац код туженог био радно ангажован, без прекида, последњих 5 година на пословима стручног сарадника за ... .

Имајући у виду наведено и цитране одредбе закона, код утврђења да је тужилац на основу више сукцесивно закључених уговора о привременим и повременим пословима и уговора о делу у спорном периоду обављао исте послове, који су сталног карактера и систематизовани Правилником о унутрашњем уређењу и систематизацији послова туженог, основано се наводима ревизије указује да су наведени уговори закључени противно чл. 199 и чл. 197 Закона о раду, те по својој правној природи, без обзира на њихов назив (привремени и повремени послови или уговори о делу) уговори закључени између странака у спорном периоду у суштини представљају уговоре о раду на одређено време.

Међутим, правилно је другостепени суд закључио да у конкретном случају није било услова да се утврди да је тужилац засновао радни однос на неодређено време код туженог, будући да је послодавац Општинска стамбена агенција Врњачка Бања, чији је основач Општина Врњачка Бања и да се у вези са правима, обавезама и

одговорностима из радног односа, односно по основу рада имају применити одредбе Закон о запосленима у аутономним покрајинама и јединицама локане самоуправе, којим је прописано да радни однос на одређено време не може да прерасте у радни однос на неодређено време. Из изнетих разлога нису основни наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

Осим тога, с обзиром да је тужени корисник јавних средстава, то се у односу на њега примењује и Закон о буџетском систему. Наведеним законом, чије су норме обавезујуће и за туженог, као и Законом о изменама и допунама Закона о буџетском систему („Службени гласник РС“, бр.108/13 – који је ступио на снагу 07.12.2013. године) и каснијим изменама и допунама, чланом 27е став 34. прописано је да корисници јавних средстава не могу заснивати радни однос са новим лицима ради попуњавања слободних, односно упражњених радних места до 31.12.2015. године, односно до 31.12.2020. године. Изузетно од става 34. овог члана радни однос са овим лицима може се засновати уз сагласност тела Владе, на предлог надлежног министарства, односно другог надлежног органа, уз претходно прибављено мишљење министарства. Чланом 105. истог закона, прописано је да ако су одредбе других закона, односно прописа у супротности са овим законом, примењују се одредбе овог закона.

Наиме, тужилац је код туженог био радно ангажован по уговорима о обављању привремених и повремених послова у периоду када тужени, као корисник јавних средстава није био у могућности да заснује радни однос са новим лицима ради попуњавања слободних, односно упражњених радних места, осим када за то постоји сагласност тела Владе и предлог надлежног министарства, односно другог надлежног органа уз претходно прибављено мишљење министарства, што овде није случај.

Из изложених разлога, Врховни суд је применом одредбе члана 414. став 1. ЗПП одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић